

Hajnal Géza

KÁÉPÜLET

Hajnal Géza

KÁÉPÜLET

ATHENAEUM

© Hajnal Géza, 2016

Kiadta az Athenaeum Kiadó, az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1-235-5020
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 593 5

Geológuskalapács és kitűzőrúd

Másnap kilenckor ébredtem. Anna távozására sem tudtam visszaemlékezni. Lehalkított mobilomon öt nem fogadott hívásjelzés villogott. Pál kétszer, egy ismeretlen szám, egy egyetemi vonalas, és Andris! Ajjaj! Az egyetemi vonalas akkor Andris mérnökgeológias száma, most már emlékszem! Mégis onnan halt meg valaki! De legalább nem Andris. Ő a legjobb cimborám az egyetemen, több mint húsz éve barátoktunk össze, belépésem napján. Fel kellett vennem a szemüvegemet, hogy rendesen végig tudjam nyomkodni nullaforintos Nokiám gombjait az üzenetek meghallgatásához.

„Pál vagyok, merre vagy, Marci? Ahogy veszed az adást, hívjál, kérlek!”

„Jó szerencsét! Mi van veled, Marci? Hívjál sürgősen, nagy baj van!”

Utóbbi volt Andris üzenete, inkább vele kezdtem, hogy Pállal már a tények ismeretében beszélhessek.

– Szia! Mi a baj?

– Nem tudod? Árpit megölték!

– Ezen morfondíroztam este, hogy ki lehet az újabb áldozat, rá gyanakodtam.

- Tegnap mi nem tudtuk, hogy nálatok meghalt az a srác.
- Alex, igen. Nem szólhattunk senkinek.
- Mi meg Süttön voltunk az MSc-sekkel, aztán berendelték kora reggelre a nyomozók.
- És hogyhogy telefonálhatsz?
- Édes öregem! Hát téged keres a fél egyetem! Nem tűnt fel? Hol vagy?
- Pizsamában ülök az ágyam szélén... Láttam, hogy vannak nem fogadott hívásaim, veled kezdtem a sort.
- Igazán megtisztelő. Gyere azonnal!
- Hova? Újra ki akarnak hallgatni?
- Hát persze. Mindkét áldozattal napi kapcsolatban voltál. Ilyen nincs sok rajtad kívül. Szedd össze magad, és gyere! Le akarta tenni, de rákiáltottam.
- Várj! Legalább azt mondd meg, hol történt és hogyan!
- Nem lehet... Na jó, de nem tőlem tudod! Lent a Schafarik-gyűjteménynél, geológuskalapáccsal, hátulról. Egy ütőssel végeztek velem.
- A mindenségit! Na köszöni, igyekszem.

Teljesen összetörve tettem le a telefont. Rohanva mosakodtam, öltözködtem. Majdnem elfelejtettem Pált visszahívni, sok kedvem nem volt hozzá. Tudtam, hogy bízik bennem, de egyedül akartam maradni a gondolataimmal. Gyorsan eldöntöttem, biciklivel megyek, és útközben hívom. Ilyen későn kocsival sokkal lassabb a bejutás, akkora a dugó a közműépítések miatt. A Margit hídnál defektet kaptam. Csak ez hiányzott! Az Erzsébet hídig toltam a gépemet. Kényszerű sétám közben hívtam Pált, nem vette fel. Azért volt jó, hogy már tíz múlt, mert nyitva volt a biciklibolt a hídfőnél. Persze a fülbevalós

gyerek még nem ért be – a legjobb szerelő a környéken –, de a gumit a rasztahájúra is rá lehetett bízni.

– Hátsó kerék és tárcsafékes... – dűnnyögte maga elé.

– Mennyi idő lenne?

– Hát egy jó félóra.

– Akkor este jönnék érte.

Közben csörgött a mobilom.

– Merre jársz, Marci?

– Tíz perc, és ott vagyok. Defektet kaptam...

– És nem tudod kicserélni a kereket?

– Biciklivel...

– Hányszor mondom gyerekek, hogy ezt a vad biciklizést hagyjátok már a fenébe! A múltkor is, amikor bejöttél össze-tört képpel...

– Ha nincs a defekt, gyorsabban érek be, mint kocsival.

– Na jól van, hagyjuk. Nagy gebasz van, Marci! Tihanyi Árpád az áldozat. Egy időben sülve-főve együtt voltatok. Tegnap meg Alex, tudod...

– Pál, ugye nem gondolod?

– Ne viccelődjünk, Marci! Teljesen mindegy, egy ilyen esetben én mit gondolok. Éppen ezért hívlak! Fel vagy készülve? Tudod majd úgy mutatni az arcod ezeknek, hogy magától értetődő legyen az ártatlanságod?

– Igyekszem.

Szerencsére azonnal jött a tinyó, így tíz percen belül tényleg bent voltam Pálnál. Rögtön felpattant a gépe mellől, és kísért fel az elsőre, a régi tanszékem felé. Csöndben mentünk egymás mellett. A déli lépcsőház vörös mészkövein kaptattunk felfelé, és már láttuk az újságírók hadát, akik ott tülekedtek

az építőanyagok és mérnökgeológia tanszék aijtájában. Már csak ez hiányzott! Nekünk tegnap szerencsénk volt. A sajtólogika szerint egy gyilkosság nem gyilkosság, kettő meg már sorozat(gyilkosság), s így hetekre témát adhat, naponta gyárthatók a szalagcímek. Rágják majd, mint a gumicsontot. Lesznek műsorok a felsőoktatás sanyarú helyzetéről, különös életvitelű oktatókról, funkcionális analfabéta hallgatókról, kétlépcsős képzésről, bizonytalan közbiztonságról, hiányzó rendőrökről, s ki tudja, még a családon belüli erőszak témáját is ide kapcsolhatják.

– Maradj szorosan mögöttem – súgta Pál, s az egykori atléta magabiztosságával egy szempillantás alatt átjuttatott az embergyűrűn.

Kőrössy-Molnár Péter tanszékvezetői szobájába nyitottunk be, ahol rajta kívül Andris tartózkodott, és a tegnapról már jól ismert nyomozók, Kárász és Péntek tanácskoztak. Kőrössy-Molnár beléptünkre elénk sietett, mindkettőnkkel kezét rázott.

– Sajnálom, hogy így kell találkoznunk. A nyomozó urakat már ismeritek. Kávét, teát? Melyiket szabad hoznunk?

Pált nem könnyű zavarba hozni, de most kapitulált. Egyszer később beszélgettünk erről a Kőrössy-Molnár-féle húzásról, Aczél György narancsdobálós játékához hasonlítottuk. Kizökenteni az ellenfelet, mielőtt megszólalna.

– Én egy teát kérek – vágtam rá magabiztosan, ismervé volt főnököm szokásait. Azonnal hozatta Arankával. Közben mindenkivel kezeltünk, Kárász mélyen a szemembe nézett. Álltam a tekintetét.

– Foglalatok helyet. Beosztottuk a kihallgatás menetét, Andris fog segíteni, hogy gördülékenyen menjenek a dolgok. Azért hívtunk ide benneteket, hogy elmondjátok, mik voltak

a tegnapi tapasztalataitok, miben tudunk esetleg együttműködni. Marci, te mindkét áldozatot közelről ismerted, nincs-e valami szál, ami összekötheti őket vagy a halálukat. . .

– Az az igazság – kezdtem mondókámat e közhelyes szöveggel, amely gyakorta hazugságra vall –, hogy egész éjjel ezen tűnődtem. Bár nem volt semmi információm arról, ki az áldozat, biztosra vettem, hogy Árpi az. Intuíció. Nem tudok róla, hogy a magánéletükben bármi összekötötte volna őket, de tegnap Alexről is sok újat hallottunk. Arról sem tudok, hogy valaha is együtt dolgoztak volna. Ismerték egymást kari rendezvényekről. Két kimagaslóan népszerű oktatóról van szó. – A kimagaslóan jól megnyomtam Kőrössi-Molnár bosszantására.

– Nekem azt mondták a geológus kollégák, hogy a gőrgött hordalékok viselkedésének kutatásáról készítettek elő egy együttműködést.

– Árpi és Alex? Lehetséges. Én Mátét buzdítottam többször is, jöjjön át, beszéljen Árpival, hogy Bandi bácsi irtatlan mennyiségű kavicsvizsgálatát érdemes volna feldolgozniuk, ráadásul a legtöbb minta a Mosoni-Duna árteréről származott, amely területre Alex numerikus modelleket futtatott.

– Álljunk meg egy pillanatra! – szakított félbe Kárász. – Ki az a Bandi bácsi?

– Bocsánat. – Andris sietett a magyarázattal. – Dr. Vámos Endre kollégánkat becéztük így, több mint tíz éve halt meg. A teljes hagyatéka itt maradt, tán két szekrény is tele van vele.

– Igen, igen – helyeseltem. – De úgy tudom, Máté eddig nem keresett titeket.

– Én sem tudok róla, de az semmit nem jelent.

Ezzel arra utalt Andris, hogy számára Árpi ügyei követhetetlenek.

– Jó, akkor ezt a szálát majd tisztázzuk. Van-e még valami, amit fontosnak tartanak elmondani a kihallgatások előtt?

Tétován méregettük egymást, Pál láthatóan máshol járt, a rendőröknek fogytán volt az idejük. Kőrössy-Molnár viszont szeretett értekezni, részletes összefoglalásba kezdett, hogy tanszékvezetése óta milyen eredmények születtek, hogyan változott a személyi állomány, az én tranzitusomat rájuk nézve fájdalmasnak, rám nézve örömtelinek titulálta, majd rátért a betonhajóprojekt ismertetésére.

Alig kezdett bele kedvenc témájába, kopogtak, majd az engedélyt meg sem várva rémült arccal Hilda rontott be.

– Két szekrényt kifosztottak!

– Hol? – kérdeztük egyszerre.

– Itt, a kőzetgyakorlóban! Mentem át az előadóba, nem működött a projektor távirányítója, keresgéltem a régit, akkor láttam, hogy le van ütve Bandi bácsi szekrényéről a lakat. Azonnal kinyitottam, teljesen üres volt. Mellette a másik is.

– Mutassa meg a kollégámnak, kérem! – Kárász csak a szemével intett Pénteknek, hogy kezelje a nőt és a helyzetet.

– Uraim! Úgy látszik, van egy nyom, amelyen elindulhatunk, talán ez a rablás segíthet megfejteni a gyilkosságok indítékait. Lássunk munkához! Kérem önöket, különösen önt, Hámori úr, ne hagyja el az egyetememet, amíg itt nem végzünk!

– Ebben már van rutinunk tegnapról – mosolygott Pál, majd kézfogas nélkül megindult kifelé.

Követtem a főnökömet, odabiccentettem a réginek. Áttörtük magunkat a rendületlenül várakozó újságírók gyűrűjén, és az első emeleti folyosón indultunk visszafelé. Úgy éreztem, jól jöttem ki a helyzetből, de Pál rögtön lehűtött.

– Marci, ezeknek gőzük sincs semmiről!

- Ne kiabálj! – suttogtam.
- Nem érdekel! Kizártnak tartom, hogy harminc-negyven éves vizsgálati jegyzőkönyvek kellenének bárkinek is. Lehet, hogy a költözéskor kihajigáltak mindent Kőrössyék, mert lusták voltak leselejtezni az anyagot.
- Máté?
- Ugyan már! Hajtja a csajokat, nem lakatokat nyitogat. . . Elneveltük magunkat, az erényövekre gondolva.
- Egyáltalán nem valószínű, hogy racionális oka van a gyilkosságoknak. Beteg elméjű rokon, pszichésen zavart hallgató, bárki lehet. Csak nyomozni kellene az elvtársaknak, a dolgukat végezni, nem itt fontoskodni Kőrössy-Molnárral. Ez a nő, ahogy bejött, komolyan mondom, jobban meg volt rendülve, hogy eltűntek azok a szar megsárgult papírok, mint hogy meghalt Árpai! Eszméletlen!
- Pálnak voltak ilyen túlkapásai, sokszor utána kellett gondolnom, igaza van-e. Legtöbbször igaza volt.
- Most akkor mit csináljunk?
- Tudom, hogy ügyködtök Borisszal, Borisz meg Áronnal. Folytassátok bátran, ezek nem derítenek ki semmit.
- Szerinted én hányadik vagyok a gyanúsítottak listáján?
- Az első.
- Majdnem elájultam, ahogy a főlépcsőház fehér mészkőfo-kain imbolyogtunk lefelé.
- Akkor miért engedtek el?
- Nincs semmilyen bizonyítékuk. Nem tudnak mit kezdeni a fejformáddal. Megpróbálnak kifárasztani.
- Lehallgatnak?
- Erre csak bólintott, és a jobb kézfejét elhúzta a nyaka előtt.
- Pedig muszáj lenne néhány telefont elintézniem.

– Gyere be a szobámba, a vonalast szerintem szabadon hagyták.

Nagyon jólesett Pál támogatása.

– Örülnék is, ha hallanád, kivel és miről beszélek.

– Nem szükséges.

– Köszönöm.

Nekiláttam kigyújtani a hívandók telefonszámait a mobilból. Pál átadta az asztaláról a készüléket – a dohányzóasztalig elért a zsinór –, letelepedtem az ülőgarnitúrára.

– Szia, Mese! Marci vagyok.

– Kicsoda? Nem értem.

– Marci az egyetemről.

– Ja, szia, Marcikám!

– Nem zavarlak?

– Nem, dehogy, csak a legkisebb unokámra vigyázok, épp eltörött a mécses, de már megnyugszik.

– Jól van. Bandi bácsi hagyatékáról szeretnék kérdezni.

– A nagy szekrényben volt minden a költözés előtt.

– Igen, azóta átpakolták két kisebbbe, csak az a baj, hogy most az egész eltűnt.

– Eltűnt? Hogy a fenébe?

– Mi sem értjük. Le volt verve a lakat. Vissza tudnál emlékezni, honnan vettétek a mintákat?

– Persze, az első húsz évben én csak Bandival dolgoztam, egy héten három napot töltöttünk vidéken. Legtöbbet a Szigetközben mintáztunk...

– Nagymaros miatt?

– Főleg. De még az építkezés megkezdése előtt.

– Ja, persze, értem. Más helyszínek?

– A Duna mentén szinte mindenhol, egészen a déli határig. Aztán sokat jártunk Ócsa környékére is, a kavicsbányákba.

– Hogyan vettétek a mintákat?

– A Dunán mindig volt egy kotróhajó, az kihozott egy nagy kupacnyi hordalékot, és abból töltöttünk zsákokba. A bányatavaknál is mindig jött valamilyen munkagép. Bandi döntötte el, hogy miből mennyit viszünk be a laborba.

– És mit csináltak? Szemalak és szemeloszlás?

– Igen, állandóan szitáltunk.

– És mikor voltak utoljára a terepen?

– Hú, hát ezt most nem tudnám megmondani, talán kilencvenötben.

– És azóta dolgoztatok valamit a jegyzőkönyvekkel?

– Szegény Bandi rendezgette, amíg élt, tudod, nagydoktorizni akart a témából, de a betegség már annyira elvette az erejét, hogy sosem ért a végére.

– És arról nem tudsz, hogy valaki átnézte-e ezeket az iratokat az elmúlt időben? Mondjuk Bandi halála óta?

– Árpi kérdezett róla néha, hogy „Mese, majd segítesz eligazodni a jegyzőkönyvekben?”.

– És aztán nem keresett emiatt?

– Nem, nem.

– Hát köszönöm, ne haragudj, hogy ilyenekkel zargattalak!

Pál nem figyelte, mit beszélek, legalábbis látszólag nem. Úgy döntöttem, egyelőre nem telefonálok másnak. Indultam Boriszhoz, de Pál megállított.

– Marci, csak okosan! Hova mész?

– Boriszhoz.

– Jó. De vigyázz erre a kvázi nyomra. Még egyszer: nem

hiszem, hogy Bandi bácsi kutatásainak bármi köze lenne ennek a két szerencsétlennek a halálához. Érted! Ez mellékvágány. Azt akarják, hogy ezen vonatozzunk fel s alá, közben meg valami egészen másról van szó.

– Értem. De ha utánanéznünk ennek a szálnak, könnyebben kizárhatjuk, ha van bizonyítékunk.

– Papa, figyelj ide! Amíg ezzel foglalkoztok, addig telik az idő. Értsd már meg!

– Ezek szerint te biztosan tudod, hogy mi nem indíték. Akkor azt is tudnod kell, hogy mi az.

– Vannak ötleteim, de semmit sem tudok biztosan.

– Azért a litván nőnek a ma reggel történtek fényében én utánanéznék.

– Milyen litván nőnek?

– Larissza Vilкова.

– Ismerem. Lutonban találkoztunk a hidrodinamikai konferencián.

– Alexszel együtt volt Dániában. Katonatiszt férje van, valószínűleg KGB-s kapcsolatokkal.

– És a KGB-sek Bandi bácsi szemeloszlásaiért gyilkolásznak a Műegyetemen? Marci, ne mérgesítsetek már fel!

– Miért ne gyilkolásznának? Megszokták, hogy így intézik a dolgokat.

– Láttad te már ezt a Larisszát? Gyere ide, megmutatom a képét a monitoron. Megérted mindjárt, miről beszélek.

Mögé álltam, ő pedig a levelezésében kezdett keresgélni. Pörgette vissza a hónapokat, aztán az éveket 2011-ig. Kelemen szokta mesélni, hogy Pál nem hajlandó törölni, állandóan betelik a winchestere. Ráadásul nagyméretű csatolmányok sorakoznak majd minden levele mögött.

– Na, itt van!

Megnyitott egy fényképalbumot. Egyre lelkesebben magyarázott, ki kicsoda, honnan jött, mivel foglalkozik. Egy szokványos nyugat-európai konferencia állófogadásának képei pörögtek előttem. Fehérek, sárgák, feketék a legkülönbé-
lébb maskarákban koccintgattak és társalogtak, Pál szmo-
kingban feszített.

– Ez az! Itt van!

– Ez nem Marija Sarapova?

– Hát ez az, Marci! Egy ilyen csaj, ha elmegy modellnek, többet keres fél év alatt, mint a Műegyetem öt éves költségve-
tése. Hagyjuk már ezt a Larisszát!

– És a férje? Simán ráhúzható a klasszikus kémtörténet. Pocakos, kopaszodó, ám még sármos, ötvenes pasi, bomba nővel az oldalán. Aki ráadásul még okos is. Te mondtad, hogy irracionális elem lehet a dologban. Na, itt van egy!

– Miért, te láttad a férjét?

– Nem láttam. Épp ezt akartam érzékeltetni, tök mindegy, hogy tudjuk-e, hogy néz ki valaki, attól még nem tudjuk, mit csinál.

– Nagyon bölcs megállapítás.

– Nem értem, miért vagy olyan biztos benne, hogy ennek a szálnak nincs semmi köze a bűntényhez.

– Én sem. De biztos vagyok.

Ilyen kurtán-furcsán ért véget a társalgásunk, kifaroltam a szobából. Végül is nem tiltotta meg, hogy utánanézzek La-
risszának és a férjének, csak kifejezte, hogy nem örül neki. Boriszék szobájában Kati rágta a körmét a monitorjára me-
redve, Kristóf monoton hangon magyarázott egy kövér hallga-
tónak, Borisz pedig vidáman mobilozott valakivel.

- Ismertétek Tihanyi Árpit? – vágtam a közepébe.
- Nem tudom – vette le a szemüvegét Kristóf.
- Igen, engem tanított geológiából...
- Őt is megölték!

Kati nem volt egy síró típus, de most potyogni kezdtek a könnyei. A kövér gyerek is ledermedt.

- Megölték? Tihanyi tanár urat?
- Mi van? Mi van? – nyomta le Borisz a mobilját.
- Tihanyi Árpit is meggyilkolták.
- Elképesztő! Hol, mikor?
- Itt az alagsorban van egy kis kőtáruk, tegnap délután.
- Módszer?
- Geológuskalapács, hátulról...

